

Đạo Thanh

Hồi 12

Người Si Đạo

Khốc nhiệt còn chưa tiêu tận, khốc hàn đã đâm chích thấu xương.

Cũng chỉ có ở chỗ Biên Thành này mới có thể hưởng thụ thứ khí hậu biến hóa cực hạn như vậy.

Minh nguyệt còn chưa lên cao, những vì sao còn ẩn trốn trong những đóa phù vân, thời gian luân ca giao kíp lại đã đến.

Nhìn theo bóng gã canh gác ca trước biển mất trong màn đêm vô tận, Lâm Tuấn rùng mình dưới bộ y phục da cừ, rứt cổ hết mức, đôi mắt chuột ánh lên vẻ hoảng sợ nhìn bốn bề tối đen.

Ca gác hôm nay vốn là trách nhiệm của Hồ Tam, nhưng đêm hôm qua gã đã chết, chết trên đường đi đến tiểu trấn.

Nghe nói là bị Hấp Huyết Quỷ hút cạn máu mà chết.

Vừa nghĩ đến Hấp Huyết Quỷ, thân thể Lâm Tuấn không khỏi run lấy bầy, nỗi khủng bố trong mắt càng trầm trọng hơn.

Vạn Mã Đường gần đây cơ hồ đã bị bao trùm trong một tấm màn khủng bố, kẻ thất tung, người chết, cả Hấp Huyết Quỷ trong truyền thuyết cũng xuất hiện, sao mà không sợ được ?

Cho nên đến ca canh gác ban đêm, ai ai cũng luân phiên nhau tiếp đón tâm tình kinh hãi khủng bố.

Bất quá có một điểm có thể an ủi, ánh trăng đêm nay rất sáng, chỗ Lâm Tuấn đứng cũng có treo một ngọn đèn bão khá lớn trên cột cờ.

Ánh trăng sáng ngời cùng ánh đèn bão ít nhiều gì cũng đã mang đến một chút quang minh, cho nên tâm tình của Lâm Tuấn có phần nào kiên định lại.

--- Từ xưa đến nay, bóng tối làm sao mà không phải là căn nguyên của khủng bố cho được ?

Hơi lạnh theo gió thâm nhập thấu y phục của Lâm Tuấn, ở nơi khốc hàn như vậy, nếu quả không liên tục “động”, công phu không tới một tuần trà, bảo đảm biến thành một cột băng.

Tay trái của Lâm Tuấn nắm chặt trường đao, bước đi chậm chậm vòng vòng, tay phải móc trong ngực áo ra một bình rượu nhỏ, há miệng hớp một ngụm đầy.

Đợi đến lúc rượu vào đến dạ dày, Lâm Tuấn mới cảm thấy ấm áp một chút, chiếu theo quy định, người đang canh gác không được uống rượu, nhưng có thể không uống được sao ?

Chỉ cần không đụng chuyện, không bị bắt gặp, thượng ty cũng nhắm mắt cho qua.

Lúc rượu dần dần cạn biến khỏi bình, hơi ấm mới khuếch tán khắp toàn thân, Lâm Tuấn ngừng bước vòng vòng, đại khái là vì ý rượu, hoặc giả sự khủng bố của bóng đêm đã không còn sâu đậm quá trong tâm của gã nữa.

Lâm Tuấn đang chuẩn bị ngồi xuống dựa lưng vào cột cờ nhắm mắt một chút, đột nhiên thấy một bóng người từ trong bóng tối chậm chậm lênh bênh bước ra, phảng phất giống như vô số bóng đen ngưng kết tạo thành.

- Ai ?

Lâm Tuấn tròn xoe mắt, đao và bình rượu trong hai tay cũng đã hoán đổi chỗ.

- Ai ? Nói khẩu lệnh mau !

Bóng người không nói gì, lại phát ra một tràng tiếng cười âm trầm khủng bố, song cước của y bất động, người lại một mực tiến tới.

Lâm Tuấn phát giác bóng người đó đang lửng không dật dờ bay qua, phảng phất như quỷ mỵ du tẩu, bình rượu trong tả thủ của gã bất giác đã rớt xuống đất, hữu thủ tuy vẫn nắm chặt trường đao, mũi đao lại run rẩy như cành liễu trước gió.

Đôi mắt chuột cũng đã bị sự khủng bố chiếm cứ, Lâm Tuấn nghe thanh âm của mình run rẩy:

- Người ... Người là ... ai ?

- Hắc hắc ...

Tiếng cười âm u phảng phất vang lên từ địa ngục, theo bóng người vang vọng càng lúc càng gần.

Đợi đến khi nhìn thấy rõ, bóng người đó không ngờ chính là Phi Thiên Tri Thù đã chết mấy hôm trước, khổ của Lâm Tuấn đã ứt nhep.

Ánh trắng sáng ngời chiếu trên khuôn mặt trắng nhợt của Phi Thiên Tri Thù, càng làm tăng vẻ trắng nhợt, chiếu trên ngón máu trên miệng y, càng đỏ tươi khủng khiếp, hai cái răng nanh dài thượt trong miệng không ngờ lại phát xuất ánh sáng lấp lóe như đao phong.

Lâm Tuấn vốn là cao thủ nhất lưu về tốc độ bỏ chạy khi lâm địch, giờ phút này đôi chân lại phảng phất đã mọc rễ, chỉ run rẩy không ngừng, không ngờ không biết chạy,

lúc mắt nhìn thấy hai cái răng nanh lấp lóe phát xuất những tia sáng âm trầm đó kề sát cổ, Lạp Tát mới phát giác một cơn đau đớn cùng cực từ cổ truyền khắp thân người, sau đó người gã đã chết hẳn.

Máu còn chưa bị hút hết, người gã đã chết.

Lâm Tuấn đã chết vì sợ.

Răng nanh vừa rời khỏi cổ, hai ống trúc đồng trên tay Phi Thiên Tri Thù cùng lúc lập tức đâm nhập vào miệng vết thương trên cổ Lâm Tuấn, sau đó liền lấy ra một cái túi lớn tiếp dẫn máu tươi chảy ra từ hai ống trúc đồng.

Nhìn máu tươi dần dần ngập đầy cái túi, trong mắt Phi Thiên Tri Thù tán xuất thần tình đặc ý khoái trá.

Không đến một tuần trà sau, máu tươi đã không còn chảy qua ống trúc đồng nữa, Phi Thiên Tri Thù đợi đến lúc máu tươi đã ngừng nhỏ giọt hẳn, mới cột chặt miệng túi, rút hai ống trúc đồng ra khỏi cổ Lâm Tuấn.

Nhìn thi thể Lâm Tuấn đã bị hút cạn máu, Phi Thiên Tri Thù đặc ý cười khàn khạch.

Sáng hôm sau, bọn chúng lại có thể phát hiện một thi thể bị Hấp Huyết Quỷ hút hết máu.

oOo

Khí hậu không cần biết nóng tới cỡ nào, hay lạnh tới cỡ nào, Phó Hồng Tuyết vĩnh viễn đều vận bộ đồ vải bố đen sì đó, viền áo đã bạc màu mấy phần.

Con người hẳn phảng phất giống như con hắc báo trong khu rừng âm u nguyên thủy, không cần biết khí trời ác liệt tới cỡ nào, biến hóa cực hạn tới cỡ nào, đều vĩnh viễn có thể thích ứng, có thể sinh tồn.

Phó Hồng Tuyết không những có thân thể kiên nhẫn của hắc báo, cũng có cảm quan thứ sáu bén nhọn linh mãnh như hắc báo.

Đêm lạnh còn chưa tàn, đèn mờ đã lụi.

Phó Hồng Tuyết nằm trong bóng tối, nằm trên chiếc giường băng lãnh, gió khuya Biên Thành ngoài song cửa mặc tình gào thét, hẳn đã mệt rồi.

Đang lúc Phó Hồng Tuyết ngủ mơ màng, hẳn đột nhiên nghe thấy một tiếng động khe khẽ, tiếng động khe khẽ vọng lên giống như lúc ngọn nến cháy tàn phụt lên một tiếng rồi tắt ngóm, cho dù lắng nghe kỹ càng cũng không dễ gì nghe được, đừng nói gì

tới nghe rõ.

Phó Hồng Tuyết không nghe được thanh âm lạ lắm đó, hấn làm gì mà thấy được.

Nhưng, mỗi một sợi lông trên người hấn đều có cảm giác, mỗi một bắp thịt đều có cảm giác, mỗi một sợi dây thần kinh đều có cảm giác, đều bỗng co thắt lại.

Bởi vì hấn đã cảm thấy một đạo sát khí.

Sát khí không sờ được, không nghe được, cũng không thấy được.

Chỉ có người giết người vô số và lợi khí giết người vô số mới có thứ sát khí đó.

Chỉ có thứ người như Phó Hồng Tuyết mới có thể cảm thấy thứ sát khí đó. Cơ bắp toàn thân hấn tuy đều co thắt lại, nhưng hấn đã bất chợt phóng người lên khỏi cái giường gỗ cứng lạnh đó.

Ngay lúc thân người hấn như con cá chép phóng khỏi mặt nước, hấn thấy một đạo kiếm quang đâm thẳng vào chỗ hấn nằm hồi nãy.

Nếu quả hấn không phải là Phó Hồng Tuyết, nếu quả hấn không có giác quan thứ sáu linh mãnh bén nhọn như hắc báo, nếu quả hấn chưa từng có những kinh nghiệm vừa đáng quý vừa đáng sợ, nếu quả hấn không cảm thấy đạo sát khí đó, hồi nãy hấn nhất định đã bị đạo kiếm quang đó ám sát trên giường.

Kiếm quang vừa lóe lên, kiếm thanh vang lên.

Kiếm không có thanh âm, kiếm thanh mà Phó Hồng Tuyết nghe được là thanh âm mũi kiếm đâm từ dưới giường xuyên lên.

Lúc hấn nghe được tiếng động đó, mũi kiếm đã xuyên qua bản gỗ, chỗ mũi kiếm đâm xuyên vốn đáng lẽ là tâm tạng của Phó Hồng Tuyết, nhưng hiện tại cái mũi kiếm đâm lủng chỉ bất quá là một bản gỗ.

Không cần biết thanh kiếm đó là loại kiếm gì, thanh kiếm đó nhất định nằm trong tay một người. Không cần biết người đó là loại người nào, người đó nhất định còn ở dưới giường.

Thân người Phó Hồng Tuyết vừa lẳng không, mỗi một bắp thịt, mỗi một phân khí lực trên dưới toàn thân đều đã vận dụng phát huy đến mức tột độ, thân người hấn bỗng lại lộn một vòng, sau đó quăng người thẳng xuống, nhắm hướng mà hấn tính trước sẽ có người bộc phát ra.

Hấn không tính lầm.

Dưới sàng có một người, mũi kiếm còn ghim trên giường, cán kiếm lại đã không còn nằm trong tay người đó.

Phó Hồng Tuyết vừa phóng xuống, người đó lập tức bay lên, trong bóng tối, Phó Hồng Tuyết phảng phất nhìn thấy có đạo đao quang lợt lợt từ bên hông người đó lóe xuất.

Lúc đó thân hình Phó Hồng Tuyết đang hạ xuống, lực lượng tiềm ẩn toàn thân đã tận dụng hết hồi nãy lúc tung mình lên không trung, khi hấn nhìn thấy ánh đao quang lợt lạt, khí lực của hấn đã kiệt tận, tâm lực chưa hồi sinh.

Người đến ám sát Phó Hồng Tuyết, không còn nghi ngờ gì nữa, là cao thủ trong cao thủ, y đã tính đúng Phó Hồng Tuyết nhất định có thể tránh khỏi một kiếm của y, cũng tính đúng Phó Hồng Tuyết sẽ bay ngược xuống về phía y, y đương nhiên đã tính đúng Phó Hồng Tuyết nhất định biết giữa một sát na lúc Phó Hồng Tuyết bay xuống, y vô phương rút kiếm ra khỏi giương.

Y càng tính đúng Phó Hồng Tuyết nhất định đoán không được là y còn có một thanh đao.

Một đao đó mới chân chân chính chính là một đao trí mệnh.

Người trên không trung, đã vô phương thoái lui.

Đao quang vừa lóe lên, người tắt vong.

Một đao huy xuất, đao quang lợt lạt ánh lên nụ cười đắc ý nơi khóe miệng thích khách, y biết một đao đó Phó Hồng Tuyết tuyệt đối vô phương dự tính tới, cũng vô phương tránh né.

Không dự tính tới, không tránh khỏi, là phải chết.

Ngay lúc thích khách đó chuẩn bị thưởng thức mỹ cảnh máu tươi phún trào, y đột nhiên nghe thấy một thanh âm, một thứ thanh âm phảng phất rất quen thuộc.

Một thứ thanh âm chỉ có lúc mũi đao phá gió mới có thể phát xuất ra.

Cái y nghe thấy chính là đao thanh.

Đang lúc y nghe thấy đao thanh, y đã có cảm giác mặt đất dưới lưng lạnh như băng, càng kỳ quái hơn là y không ngờ nhìn thấy Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đứng trước mặt y, đang dùng ánh mắt như vì sao treo mình trên đỉnh núi xa xăm mà nhìn y.

Sao lại có thể thế được ? Một đao đó đã là một đao chắc chắn chết, Phó Hồng Tuyết làm sao có thể tránh khỏi ?

Y nhớ lại phảng phất nghe thấy đao thanh.

Đao thanh của ai ?

Không thể là Phó Hồng Tuyết, căn bản không nhìn thấy hấn bạt đao, đao không bạt, làm sao có thể có đao thanh ?

Y dùng hết sức nhào người dậy, chợt phát giác hữu thủ không có cảm giác, đợi đến lúc Phó Hồng Tuyết điềm nhiên thấp lại ngọn đèn tàn, y mới nhìn thấy hữu thủ của mình đã đứt lìa.

Có lẽ nào lúc nghe đao thanh hồi nãy, cổ tay phải của y đã bị chém đứt ? Y chỉ

nghe thấy đao thanh, không nhìn thấy đao, có lẽ nào trên thế gian thật sự có thứ đao nhanh như vậy ?

Dưới ánh đèn mù mờ, Phó Hồng Tuyết phát hiện người đi ám sát hẳn không ngờ là một người hoàn toàn xa lạ, hiện đang giương mục quang cực kỳ kinh hãi nhìn hắn.

“Người không tin một đao của ta có thể chém đứt tay người ?” Phó Hồng Tuyết hững hờ hỏi.

“Chỉ nghe thấy đao thanh, đao thanh ...” Y lẩm bẩm đáp: “Không nhìn thấy đao, không nhìn thấy đao ...”

Biểu tình trên mặt y méo mó, tịnh không phải vì vết thương đau điếng, mà vì nội tâm đang vật lộn với sự thật đó, y không tin trên thế gian có thứ đao nhanh như vậy, nhưng sự thật khời khời phơi bày trước mắt.

“Người là ai ?” Phó Hồng Tuyết lạnh lùng hỏi y.

Y không hồi đáp, chỉ giương thị tuyến nhìn về hướng khúc tay bị chém đứt của mình, nhìn bàn tay vẫn còn nắm cán đao, trong mắt y chợt lộ xuất một thứ thần tình hỗn hợp, vừa bất lực, ai thương, trầm thống, vừa giải thoát.

Trong bao nhiêu tâm tình phức tạp như vậy, sao lại có tâm thái giải thoát ?

Phó Hồng Tuyết cũng đưa mục quang nhìn về phía bàn tay bị chặt, khi hắn chạm mắt lên bàn tay đó, trên mặt hắn cũng chợt lộ xuất một thứ biểu tình rất kỳ quái.

Lúc Phó Hồng Tuyết nhìn thấy đoạn tay bị chặt đứt đó, hắn chợt đã hiểu thấu thích khách đó vì sao khi nhìn thấy bàn tay bị chặt đứt của mình lại hiển lộ thứ thần tình rất phức tạp đó.

Kỳ thực cái Phó Hồng Tuyết nhìn không phải là đoạn tay bị chặt, mà là thanh đao trên đoạn tay bị chặt.

Đó là một thanh đao rất cong, cong như trăng huyền, cong như lưỡi câu của ngư ông.

Thứ loan đao đó đại bộ phận người dân ở biên cương đều dùng, nhưng cách đây ba năm, võ lâm Trung Nguyên chợt xuất hiện một cao thủ dùng loan đao.

Vị cao thủ đó sử một thanh Huyền Nguyệt loan đao, nội trong vòng ba năm ám sát tổng cộng năm mươi hai cao thủ nhất lưu, chưởng môn các phái, võ lâm danh gia, giang hồ hào khách.

Cho tới nay y chưa từng bại qua một lần.

Phó Hồng Tuyết quay đầu ngưng thị nhìn y, qua một hồi rất lâu mới mở miệng:

- Người là Loan Đao A Thất ?

“Phải”. A Thất đáp: “Ta là Loan Đao A Thất”.

Phó Hồng Tuyết lại chú thị nhìn y một hồi lâu, điềm đạm hỏi:

- Người đã làm.

- Ta đã làm ?

“Người nếu quả quang minh chính đại đến tìm ta, có lẽ người có thể nhìn thấy đao”. Phó Hồng Tuyết nói từng tiếng.

“Nhìn thấy đao ?”

Trước ngày hôm nay, A Thất tuyệt đối không tin câu nói đó, nhưng hiện tại y đã không thể không tin, trong mắt y lại lộ xuất những biểu tình phức tạp đó lần nữa.

Mục quang của Phó Hồng Tuyết lại đón nhận thần tình “giải thoát” trong ánh mắt của A Thất, hấn lẳng lạng nhìn A Thất, cũng không biết bao lâu sau, hấn mới thở dài nhè nhẹ.

A Thất cũng thở dài một hơi, biểu tình phức tạp trên mặt cũng theo tiếng thở dài đó mà tan biến, chỉ còn dư lại nỗi hoan du giải thoát và hư thoát, sau đó y chợt dùng một khẩu khí rất chân thành mà thốt:

- Cảm tạ người.

“Không cần khách khí”. Phó Hồng Tuyết hững hờ đáp lời.

A Thất vì sao đối với Phó Hồng Tuyết vừa chém đứt tay mình lại nói lời cảm tạ ?

Phó Hồng Tuyết đương nhiên hiểu rõ ý tứ của A Thất, cho nên hấn mới nói “không cần khách khí”, bởi vì hấn cũng là người dụng đao.

Người si đao thông thường cũng giống như người si tình.

Người hãm mình trong lưới tình, bị tơ tình quấn quện, không những vô phương tự thoát thân, thậm chí muốn cầu chết cũng không thể nào.

Lối sống đó còn tệ hơn chết, thứ thống khổ đó phát ra từ tận thâm sâu cốt tủy, cũng duy nhất có người si đao mới có thể hiểu thấu.

Cho nên tơ tình thông thường phải cần thanh kiếm trí tuệ cắt đứt, người si đao cũng chỉ còn nước chết dưới đao mới có thể giải thoát.

Cho nên Phó Hồng Tuyết tuy đã chém đứt tay A Thất, y không những không một lời oán trách, còn rất cảm kích Phó Hồng Tuyết.

A Thất gắng gượng lôi người đứng dậy, dùng tả thủ còn lại lượm bàn tay bị chặt đứt, sau đó nói với Phó Hồng Tuyết:

- Người không cần tiễn ta.

“Ta biết”. Phó Hồng Tuyết đáp.

Hai người im lặng nhìn nhau một cái, A Thất chợt quay người bước ra, lúc y ra tới

cửa, Phó Hồng Tuyết bỗng mở miệng.

“Tả thủ cũng có thể dùng đao”. Phó Hồng Tuyết điềm đạm thốt: “Vào thời của Tiểu Lý Phi Đao có một vị vốn là người dùng kiếm tay phải, sau đó tay phải bị chặt đứt, nhưng kiếm của y dùng tay trái lại còn nhanh hơn so với tay phải”.

Người Phó Hồng Tuyết nói tới chính là Kinh Vô Mạn, A Thất biết, nhưng y chỉ đi hững hờ quay đầu lại, hững hờ nói với Phó Hồng Tuyết:

- Ta rời khỏi nhà đã ba năm, cố hương của ta còn có một người si tình đang đợi ta. Có lẽ sau này ta có thể dùng tả thủ để xắt đồ ăn, dùng tả thủ để nâng chén uống với nàng.

“Có cơ hội ta nhất định đi ăn đồ ăn người nấu”. Phó Hồng Tuyết thốt.

“Ta nhất định đợi người”. A Thất đáp: “Nhà ta ở ngoại thành Lạp Tát, một nơi gọi là Phong Linh”.

- o O o -